

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת יתרו תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק כ"ח.

הפסוקים הקרובים נביא יצני"ה פרקי' מאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות מנספח אחרונה.

בתפלת ?הי רצון שאומרים בשמחת תורה אחרי ההקפה השנייה נאמר שבזכות הקפה הזאת השנית הרומזת לגבורה תזכנו להתגבר על יצרנו, ונתן בנו כח לכבש תאוותינו הגופניות וכו' וכמו שכבש אברהם אבינו את רחמיו לעשות רצונך בלבב שלם כן יכבשו רחמיך את פעסך ויגלו רחמיך על מדותיך ותתנהג עמנו ה' אלקינו במדת החסד ותפנס לנו לפנים משורת הדין. נראה לבאר התפלה שכשם שאברהם אבינו הסכים לקחת את החצי התחתון שקבל מצד הקדשה, שזה יצחק, ולהעלות את יצחק קרבן לה', וכפיכך נותר על החצי שהוא קבל מצד הקדשה, כך אנו מבקשים מהקב"ה שינהג אתנו במדה כנגד מדה. שאף על פי שאנו חוטאים וכפיכך לוקחים גם מהחצי שצריך להשאיר למעלה ולא אמור לרדת למטה, שהקב"ה כפיכך יצטרף גם את אותו חלק לחצי התחתון, כמו שאברהם צרף את התחתון לעליון. וזה אנו אומרים ותפנס לנו לפנים משורת הדין. שאף על פי ששורת הדין חלקה לשני חצאים, שהקב"ה יפנס לפנים משורת הדין ויצטרף גם חלק מהחצי העליון לתחתון. וכן מובא בסליחות לערב יום הכפורים קו אל תמתח באורחותינו, אנו מבקשים שה' לא ימתח קו לחלק את שני החצאים שלנו, ויתן לנו גם מהחצי העליון.

מצינו בירושלמי (ר"ה ע"ג) איזו אמה כאמה הזאת, בנוהג שבעולם אדם יודע שיש לו דין, לבוש שחורים ומתעטף שחורים ומגדל זקנו, שאינו יודע היאך יוצא דינו, אבל ישראל אינו כן. אלא לובשים לבנים ומתעטפים לבנים ומגלחים זקנן ואוכלים ושותים ושמחים בראש השנה, שייודעים שהקדוש ברוך הוא עושה להם נסים. לכאורה צריך להבין הלשון שהקדוש ברוך הוא עושה להם נסים, הנה צריך לומר שהקדוש ברוך הוא סולח ומוחל וכדומה, ומה שיכים נסים לזכיה בדין. ומבאר לפי דברינו במאמר 'חשמל אות' שהיסוד הוא בחינת גס, והמלכות היא בחינת טבע, וכשרואים גס מעל הטבע כפיכך רואים את השפעת היסוד שהיא מעל הטבע, וכאן שהקדוש ברוך הוא נכנס לפנים משורת הדין ונותן מהחצי העליון השני לסיוד הרי זה גס ממש. וכן מצינו בזהר (פקודי רסת). שהמלאכים שעושים נסים נקראים נסיר"א. ומבאר לדברינו שהם ננסרו ונחתכו מהחצי העליון שנקרא גס להשלים לחצי התחתון. וכן מובא בזהר שם שהם נקראים נסיר"א בגלל שננסרו מצד הטמאה. ומבאר

לדברינו שהם ננטרו מהחצי העליון שיוֹרד לחיצונים. וכן נראה לבאר מדוע חדש **ניסן** הוא בחינת **נס**. כיון שחדש זה הוא בחינת חסד, והחסדים כפי שהם בפני עצמם שיכים לחצי העליון כדלעיל.

והרה"ג ר' אהרן יהודה הלוי גרוסמן שליט"א באר שתשובה היא נס שהקדוש ברוך הוא מוחל וסולח ברגע אחד וכו'. ומבאר לפי דברינו לעיל על פי הזהר שתשובה מעלה את החצי התחתון למעלה להשלים ולהחזיר את מה שחסרנו מהחצי העליון, בסוד תשובה ה', וכיון שתשובה נותנת אפשרות להחזיר למעלה הרי היא בחינת נס, והוסיף הרה"ג ר' רפאל בקר שליט"א שתשובה נבראה קודם בריאת העולם הטבעי, וממילא היא מעל הטבע בבחינת נס. וכן מובא בספר 'שערי תשובה' **יעזור השם לשבים כאשר אין יד טבעם משגת**, ורואים שתשובה נותנת כחות מעל הטבע.

מצינו במדרש (תהילים יז) **אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, בני, עד ששערי תפלה פתוחים עשו תפלה ותשובה, שאני נוטל שחד בעולם הזה**. רואים שתשובה היא בחינת שחד, ומבאר לפי דברינו לעיל ששחד הוא מלשון ספין חד שחותך את הדין בצורה לא נכונה, ותשובה עושה את אותה פעולה כדבארנו שהקדוש ברוך הוא נכנס לפניו משורת הדין ונותן מהחצי העליון.

וכן נראה ששרה נפטרה כתוצאה מעקדת יצחק, כמובא ברש"י (בראשית כג, ב), לרמז שאכן אברהם העלה את החצי התחתון שלו שזה שרה, בפעל ממש בעקדת יצחק. אף על פי שהקב"ה אמר לו בסוף שלא ישחט, הבאנו לעיל מהזהר שהחצי התחתון של נשמת יצחק עלה למעלה, ומיתת שרה מרמזת שאכן החצי התחתון עלה למעלה. וכן מצינו בזהר (בראשית יא) שהיה דין על אברהם בזמן העקדה ודין זה גרם ששרה תמות. וכן מובא בספר 'מדרש אבות' בשם 'ספר הישר', שבזמן שהשטן אמר לשרה שיצחק נעקד היא אמרה **בני יצחק מי יתן מותי אני תחתיו**. וכן מצינו בזהר (חיי שרה קלג:) על הכתוב **"ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק"**, שאברהם כביכול נתן את שרה לאחר פטירתה ליצחק, דדיוקן שרה היה בא לאהל אברהם ואברהם נתן את האהל ליצחק. ומבאר לדברינו כיון שאברהם ידע ששרה נתנה את עצמה ליצחק הוא גם נתן אותה ליצחק. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (לא) **כששב אברהם מהר המוריה, חרה אפו של סמאל שראה שלא עלתה בידו תאות לבו לבטל קרבנו של אברהם אבינו, מה עשה הלך ואמר לשרה הלא שמעת מה נעשה בעולם אמרה לו לאו, אמר לה לקח אברהם את יצחק בנו ושחטו והקריבו על גבי המזבח לעולה, התחילה שרה לבכות ומיללת שלשה יבבות כנגד שלשה תקיעות, שלשה יבבות יללות כנגד שלשה יבבות, ופרחה נשמתה ומתה**. ורואים ששרה בכתה כמו שברים המסמלים את הגבורה של יצחק. ועין באבודרהם (תפילת ראש השנה) שתקיעת שופר בראש השנה מעוררת את הזכות של הבכי הזה של שרה. ועל זה נאמר בגמרא (ר"ה יז) **אמר הקדוש ברוך הוא תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקדת יצחק בן אברהם ומעלה אני עליכם כאלו עקדתם עצמכם לפני**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שיש רמז בכתוב (בראשית כב, יג) **"ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו"**, שתחת אותיות **בנו**, יש אותיות **אמו**, היינו שאותיות **אם** סמוכות לאותיות **בן**. וכן **איל** בגימטריא **אם**.

וכן רבקה נולדה בזמן עקדת יצחק כמובא ברבנו בחיי (בראשית כד, יז), ושמעתי מהרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א **שרבקה** מרמזת בב' אפנים בפסוק (בראשית כג, ב) **"ותמת שרה בקרית ארבע"**, דבזמן מיתת שרה נולדה רבקה. ומבאר לדברינו דמובא ב'תורה אור' (תולדות יח.) שרבקה מסמלת את הנפש הבהמית של האדם ששם משכן היצר הרע, כפי שרואים שרבקה באה מבתואל דהיא היתה שיכת לחצי העליון שיוֹרד דרך החיצונים. ובזכות שיצחק העלה בעקדה את החצי התחתון שלו למעלה, זכה לקבל את רבקה ששרשה מהחצי העליון. כפי שהבאנו מהזהר (נח נט:) שלאחר

העקדה זכה יצחק לחצי העליון. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וירא ע' נו) שנשמת יצחק היתה בתחלה בבחינת נקבה ובעקדה קבל נשמה חדשה בבחינת זכר, ונקבה מסמלת את החצי התחתון, וזכר מסמל את החצי העליון, וכן נראה דרבקה דאגה שיעקב ילבש את בגדי עשו ויקבל את ברכת יצחק שמיעדת לעשו, שהיא הברכה הגשמית בדברים ששייכים לחצי העליון, דכשם שרבקה בעצמה יצאה מהחצי העליון ונכללה בקדשה, כך היא רצתה שגם יעקב יזכה לקבל את שני החצאים. דצדיקים מקבלים את שניהם כדלעיל. וכן חצי מרמז בפתוב, המדבר על הבגדים שרבקה הלבישה ליעקב כדי לקבל את ברכת יצחק (בראשית כז, טז) "ועל חלקת צוארי", בדלוג ארבע אותיות, וכן רואים בפרשיות קשר מיחד של רבקה עם גמלים. שנתנה לגמליו של אליעזר לשתות ואחר כך אליעזר נתן לה עשרה גמלים ועוד. נראה דיש כאן רמז שרבקה שיכת לבחינת הגמל שמסמל את החצי העליון כדלעיל.

מצינו ב'מדרש פליאה' (אות קסז) "**בא אחיך במרמה**", **בחכמת תורתו** "ויקח ברכתך" **הוציא לו אפיקומן והראה לו**. נראה דהמדרש מרמז שברכת יצחק ליעקב היתה על החצי העליון הנרמז באפיקומן כדלעיל, ויצחק רמז לעשו שיעקב בזכות **חכמת תורתו** שהוא צדיק, לקח גם את החצי העליון שהיה מיעד לעשו. וכן מובא בספר 'חכמת חיים' מהגר"ח זוננפלד זצ"ל ש"**במרמה**" בגימטריא **אפיקומן**.

מצינו בגמרא (מגילה יז.) שלאחר שיעקב לקח את הברכות מעשו מת ישמעאל. נראה דבלקחת יעקב את החסדים העליונים שיוצאים למטה דרך הקלפה, בזה הוא הכניע את ישמעאל המסמל את החסד דקלפה. דחצי זה משפע לקלפה דרך ישמעאל המסמל את הימין דקלפה. וכן מצינו בגמרא שם שיעקב היה בן **ס"ג** שנה כשנתברך מאביו, ומספר **ס"ג** מרמז על ספירת הבינה המסמלת את החצי העליון כדלעיל, דספירת הבינה נרמזת בשם הו"ה במלוי ס"ג.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש וליל ניטל לחרבן בית המקדש.

מצינו בגמרא (נדה יב.) **משל לשמש ועד שעומדים בצד המשקוף**. ורואים שהיסוד שבמלכות נמשל למשקוף הדלת. וכפי שבארנו שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת דלת. וכן שם **שפ"ו** נרמז במשקוף. **נראה** דלכן צוה ה' (שמות יב, ז) לשים את דם הפסח **"על המשקוף"**. דמשקוף הוא בחינת דם המסמל את היסוד שבמלכות. וכן מצינו ברש"י (ויקרא כו, לו) **משקוף מקום חבטת הדלת, וכן תרגומו של חבורה משקופי**. ורואים שמשקוף הוא לשון של חבטה וחבורה. ומבאר לדברינו שמקום זה הוא מקום של יסורים כדלעיל. וכן מובא בש"ה (פסחים) ש**משקוף** הוא אותיות **ש"ם קו"ף**. ומבאר לדברינו כיין שאות קו"ף מסמלת את הנחש, יש כאן רמז שביסוד שבמלכות יש אחיזה לנחש כדלעיל. וכן **משקוף** בגימטריא **קו צפור**, ששם נמצא היכל המשיח. כמובא בזהר (שמות ז:). **וכן** מצינו בזהר (בא מא.) ששמו את הדם על המשקוף והמזוזות בצורת האות יו"ד המסמלת את הברית קדש, וכן מובא שם בפרוש ה'מתוק מדבש' ששמו על דם זה גם מדם המילה. ועין בתרגום יונתן בן עוזיאל (שמות יב, יג) שערבו את שני הדמים יחד. וכן הפתוב (שם) **"והיה הדם לכם לאות על הבתים"** מרמז על **אות הברית**. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות יב, כג) שהד' כוסות בליל פסח הן כנגד הד' מקומות שהיה הדם לאות במצרים, המשקוף, שתי המזוזות והסף. וכוס מסמלת את היסוד שבמלכות. וכן **שתי"ן** המסמלים את נקדת ציון בבית המקדש, מרמזים בפתוב (שם ז) **"ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף"** בדלוג הפוך של **שש** אותיות. וכן הקדוש ברוך הוא הראה למשה את חדוש הלבנה יחד עם הצווי לתת את

הדם על שתי המזוזות והמשקוף, שיצילם בחצי הלילה, כמובא ב'רש"י (שמות יב, ב) **"החדש הזה לכם ראש חדשים"**, הראהו לבנה בחדושה ואמר לו, **כשהירח מתחדש, יהיה לך ראש חדש**, לרמז לו, שפעלה זו היא בסוד חדוש המלכות כמו ראש חדש. וכן מצינו בזהר (בא לט: עם פירוש 'מתוק מדבש') שביציאת מצרים התחילה המלכות להאיר, לכן בני ישראל נצטוו על קדוש החדש המתקן את המלכות. וכן הכתוב (שם יא, ד) **"כחצית הלילה אני יוצא בתוך מצרים"** ר"ת ביא"ה.

ועוד מצינו קשר בין דוד לעמלק שהיו זה לעמת זה, שאצל שניהם נהרגו כל הצאצאים ונשאר אחד. אצל דוד כתוב (מ"ב יא, ב) **"ותקח יהושבע בת המלך יורם אחות אחזיהו את יואש בן אחזיה ותגנב אתו מתוך בני המלך המומתים אתו ואת מנקתו בחדר המטות ויסתרו אתו מפני עתליהו ולא הומת"**. וכשהרג שאול את כל עמלק, וחמל על אגג, באותו יום בא אגג על בתולה, ולמחרת כשהרג שמואל את אגג ברחה אותה בתולה, וממנה נשאר עמלק בעולם. כמובא ב'מעם לעז' (אסתר ג, א). וכן **המן בגימטריא דניאל** שהיה הנכד של דוד. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות לפני **המ"ן** הן **לד"ם**. כי הוא בא ללוק **דם**. וכן מובא במהר"ל שהמן בגימטריא **מאדים**, כי הוא הלעמת זה של האדמוני דקדשה. וכן **המן** אותיות הנם. השם של עמק הר ציון ששם נמצא פתח הגיהנום. כמו שכתוב (יהושע יח, טו) **"וירד הגבול אל קצה ההר אשר על פני גי בן הנם"**.

יש שלש פרשיות בתנ"ך המספרות איך הגיעה נשמת דוד המלך לעולם: פרשת לוט עם בנותיו שמשם יצאה רות. ופרשת יהודה ותמר, שמשם יצא בעז. ופרשת בעז ורות שמשם יצא דוד. ואפשר לראות בשלש הפרשיות דברים מקבילים: דמצינו בכל פרשה שהיו שני אנשים שהיו מעכבים את יציאת נשמת דוד המלך והקדוש ברוך הוא הרגם: בפרשה של לוט היו אלו חתניו, שלולא היו מתים לא היה שיך שבנותיו של לוט יזנו עם אביהם. כמו שכתוב (בראשית יט, לא) **"ואיש אין בארץ לבוא עלינו כדרך כל הארץ"** ואז **"ותשקין את אביהן יזו וגו'"** וכן רואים שהתורה מאריכה מאד בספור מיתת חתני לוט כמו שכתוב (בראשית יט יב) **"ויאמרו האנשים אל לוט עד מי לך פה חתן וגו' ויצא לוט ונדבר אל חתניו לקחי בנותיו ויאמר קומו צאו מן המקום הזה כי משחית ה' את העיר ויהי כמצחק בעיני חתניו"**. וכל זה כדי להגיע לתכלית שהחתנים מתו ויצא המעשה של לוט עם בנותיו. וכפי שמבאר רש"י (שם יד) שללוט היו ד' בנות, שתיים נשואות עם ילדים שמתו בסדם, ועוד שתיים מארסות, שהחתנים שלהן מתו, והן נצלו עם אביהן.

וכן בפרשה של יהודה ותמר, היו אלו ער ואונן, שכל עוד הם חיו, לא היה שיך שיהיה הזוג של יהודה ותמר. וכן שם התורה מאריכה לספר כל הענין שנהרגו ומדוע נהרגו, עד לתכלית שתמר **"ראתה כי גדל שלה והוא לא נתנה לו לאשה"** (בראשית לח, יד). ואז החליטה לעשות מעשה כדי להתעבר מיהודה. כמובא ברמב"ן (שם) שתמר נתאנתה להוליד מזרע הקדש של יהודה.

וכן בפרשה של רות ובעז, מתו מחלון וכליון. וגם שם מאריכה מגלת רות לספר את כל הענין שירדו למואב ומתו וכו'. ובכל שלש הפרשיות, שני האנשים המפריעים להורדת נשמת דוד המלך מתו על ידי הקדוש ברוך הוא, רואים קו המשווה בין שלש הפרשיות. וכן מחלון וכליון היו שני אחים כדגמת ער ואונן שהיו אחים. וכן מובא בספר 'משבצות זהב' בשם ה'אלשיך' שמחלון וכליון היו גלגול ער ואונן. וכן רות וערפה היו אחיות כמו בנות לוט, כמובא במדרש (ילקוט שופטים מב). וכן מובא ב'חיד"א' בשם 'ספר התמונה' שרות הייתה גלגול תמר. וב'שער הגלגולים' (לו) מובא שרות הייתה גלגול בתו הבכירה של לוט.

ועוד רואים בג' הפרשיות שהנשים מתו לפני הזוגים; אצל לוט, אשתו הפכה לנציב מלח. ואצל יהודה כתוב (בראשית לח, יב) **"ותמת בת שוע אשת יהודה וינחם יהודה ויעל על גזי צאנו"**. וכן אצל בעז מצינו בגמרא (ב"ב צא.) **אמר**

רבי יצחק, אותו היום שבאת רות המואביה לארץ ישראל, מתה אשתו של בעז. וכל זה היה הכשר ליבום שהיה בג' הפרשיות פדלקמן. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות' אות ע) ששמה של אשת לוט היה עידית. וזה גם היה שם אשת יהודה עילית בת שוע, פדלעיל. וכן עידית מרמזת בכתוב (יחזקאל לד, כד) "ועבדי דוד נשיא בתוכם", בדלוג ג' אותיות, לרמז שנשמת דוד היתה "בתוכם".

ומעשה יהודה ותמר בא תוצאה מחטא מכירת יוסף, כדמשמע מהזהר (וישב קפח): שפיון שיהודה גרם למכירת יוסף, האחים הורידוהו מגדלתו, וכיון שהורידוהו מגדלתו "ויט עד איש עדלמי ושמו חירה", ונהיה מעשה תמר, ומשמע שלולי הורידוהו מגדלתו, לא היה הולך לחירה, ולא היה מעשה תמר. נראה דמכירת יוסף היתה בבחינת שעיר לעזאזל שנתנו לשטן, כדי שלא יקטרג, ולא ימנע ביאת מלכות בית דוד לעולם. וביתר עמק נראה להוסיף דמצינו בזהר חדש (תשא נד.) שמכירת יוסף גרמה פרוד בין היסוד דקדשה למלכות. ובמצב שהמלכות מנתקת מהיסוד דקדשה, זה גורם מיד שהורידו את יהודה שהוא המלכות, מגדלתו. והקדוש ברוך הוא סובב את כל זה לצורך הורדת נשמת דוד לעולם. דבזמן שהמלכות נמצאת במצב רוד, הקטרוג נגד המלכות פוחת. לכן חטא זה שגרם שהורידוהו מגדלתו, המשיך לגרם את ההמשך שיהודה ילך לחירה וכו'. וכן יעקב ויוסף שהם בחינת תפארת ויסוד המשפיעים למלכות סבלו יסורים בזמן זה ממכירת יוסף, להמתיק את הדינים לצורך הולדת המלכות. וכן מצינו בזהר (וישב קפח): "ויכר יהודה" הוא אמר לגבי אביו "הפר נא", ועל כן "ויכר יהודה". רואים שהיסורים שהיו ליהודה בדרך להבאת נשמת דוד לעולם, היו תוצאה של מכירת יוסף. והם דברינו שמכירת יוסף היתה חלק ממעשה זה.

מצינו בזהר (וישב קפח): שתי נשים היו שמהם נבנה זרעו של יהודה, ובא מהם דוד המלך, ושלמה המלך, ומלך המשיח, והם השתדלו למעשה זה, וזה הוא כמו שנאמר "ושבח אני את המתים שכבר מתו", שהרי כאשר היו חיים בראשונה לא היה בהם שבת, ואחר כך היה בהם שבת, ושתיהן השתדלו לעשות טוב ואמת עם אותם מתים, והקדוש ברוך הוא סיע באותו מעשה. רואים שהזהר מקשר את מעשה תמר ומעשה רות במיתת בעליהן בראשונה. וכן מעשה תמר היה בדרך לתמנה, כמו שכתוב (בראשית לח, יג) "הנה חמין עלה תמנתה". ובמעשה רות הכתוב (רות ג, ב) "זרה את גרן השעירים" ס"ת תמנ"ה. דבארנו במאמר 'חשמל לולב' שתמנה מסמלת את היסוד דרכו התקשרו להביא את מלכות בית דוד לעולם.

דבר נוסף שיש בשלש הפרשיות הוא ענין היבום, דמעשה תמר היה בבחינת יבום ליהודה לאחר מות ער ואונן. ומעשה בעז ורות היה על ידי שבעז יבם את רות. כמו שכתוב (רות ד, ה) "וימאת רות המואביה אשת המת קניתי להקים שם המת על נחלתו". והתרגום שם מתרגם ובעי ליבמא יתה. וכן מובא בספר 'שמחת הרגל' ל'חיד"א' בשם מדרש שכליון בעלה של רות מת, ומחלון יבם אותה ומת, וזה באותה בחינה ממש שהיתה אצל ער ואונן ויהודה. וכן נראה דמעשה לוט עם בנותיו, היה בבחינת יבום, דמטרת היבום היא כמו שכתוב (דברים כה, ו) "והיה הבכור אשר תלד יקום על שם אחיו המת ולא ימחה שמו מישראל". היינו שיזכה המת שיהיה לו זרע. וכן פננתן של בנות לוט היתה בשביל שיזכו לזרע, כמו שכתוב (בראשית יט, לב) "והנחיה מאבינו זרע". וכן הסויגיא של דוד המלך אם הוא מתר לבא בקהל היא במסכת יבמות (עו:) אמר ליה דואג האדומי, עד שאתה משאיל עליו, אם הגון הוא למלכות אם לאו, שאל עליו, אם ראוי לבא בקהל אם לאו, משום דקא אתי מרות המואביה. אמר ליה אבנר, תנינא, "עמוני" ולא "עמונית", "מואבי" ולא "מואבית". וכן נראה שאברהם אמר למלך סדם (בראשית יד, כב) "אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך". לרמז לו שאינו מענין לעשות חליצת הנעל, דרך התרת שרוך הנעל, אלא הוא מענין ביבום ממש, להוליד את שרש דוד המלך. [בבאור זה סיעני הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א].

נְרָאָה לְבָאָר מְדוּעַ הַקַּמַּת הַמַּלְכוּת הִיְתָה דֶרֶךְ יְבוּם. דְּמוּבָא בְּפִרְע' ח לְהֶאֱרִיז' ל (קריאת שמע ח"א ע' קעא) **הַמַּלְכוּת נִקְרָאת שֵׁם**, וְהַבְּאוּר הוּא דָּשֵׁם מְרַמֵּז עַל הַהִתְקַשְׁרוֹת לְשֵׁרֵשׁ הַשִּׁיכָת רַק דֶּרֶךְ הַמַּלְכוּת, שְׁנִמְצָאת לְמִטָּה בְּמָקוֹם שְׂאֵפֶשֶׁר לְתַקֵּן וְלַהֲתַקְשֵׁר לְשֵׁרֵשׁ. וְכִיּוֹן שְׁעִנְיָן יְבוּם הוּא **לְהַקִּים שֵׁם**, הֵרִי זֶה בְּבַחֲיִנַת **לְהַקִּים מַלְכוּת**, דְּמַלְכוּת נִקְרָאת שֵׁם, לְכֵן הַקַּמַּת הַמַּלְכוּת נַעֲשֶׂתָה דֶּרֶךְ יְבוּם. וְלְכֵן יְבוּם נַעֲשָׂה עַל יְדֵי זְוִיג דְּזוּיג מְסַמֵּל אֶת הַהֲשַׁפְעָה לְמַלְכוּת שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת אִשָּׁה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (תִּיקוּיִם נו.) שֶׁהַמַּלְכוּת הִיא בְּסוּד **יְבָמָה**, אוֹתִיּוֹת **בִּי מ"ה**, שְׁמַאִיר בְּה שֵׁם מ"ה שֶׁהוּא הַיְסוּד. וְכֵן הַשֵּׁם הַשְּׁבָעִים מַע"ב שְׁמוֹת הוּא **יב"ס**, וְהַמַּלְכוּת שִׁיכָת לְמַסְפֵּר **שְׁבַע**. וְכֵן הַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית א, יד) **"יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקְיעַ הַשָּׁמַיִם"** ר"ת **יְבָמ"ה**, דְּבִרְיַאת הַמְּאֹרוֹת הַמְּסַמְלִים יְסוּד וּמַלְכוּת, מְרַמֵּזִים עַל בְּרִיַּאת וּבִנְיָן הַמַּלְכוּת הַנַּעֲשָׂה דֶּרֶךְ יְבוּם.

וְכֵן מוּבָא בְּהַגְה"ה לְסִפְרֵי הַגְּלִילוֹת' (פֶּרֶק יב) שֶׁהַכְּתוּב (מְשֵׁלִי כֹא, יד) **"מִתֵּן בְּסִתֵּר אֶף"** ר"ת **יב"ס** וּמְבַאֵר לְדְבָרֵינוּ דְּנִתְיִנַת צְדָקָה מְסַמֵּלֶת אֶת הַהֲשַׁפְעָה לְמַלְכוּת שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת עֵנִי כְּדְבָאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל תּוֹרָה'. וְכֵן יְבוּם מְסַמֵּל אֶת הַהֲשַׁפְעָה לְמַלְכוּת. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי 'אֲמוּנַת עֵתִיךְ' (תְּשַׁנ"ז ע' צט) **שִׁיבְמוֹת** בְּגִימְטְרִיָּא **הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ**, דְּעִנְיָן הַיְבוּם הוּא תַקִּוֹן לְנִשְׁמַת הַמֵּת, וְכֵן הַמְּשִׁיחַ יִתְקַן הַנְּשְׁמוֹת. וְלְכֵן נִשְׁמַת הַמְּשִׁיחַ בָּאָה לְעוֹלָם עַל יְדֵי יְבוּם, וְכֵן הַפְּרָשָׁה שֶׁל יְהוּדָה וְתַמָּר מִתְחִילָה **"וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי"**, ר"ת **יְבוּם**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבֵרְהָם אֲגִשְׁי שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית ל, ח) **"וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְאוֹנָן** בֵּא אֵל אִשְׁתִּי אַחֲיִךְ וַיְבִם אֹתָהּ", בְּגִימְטְרִיָּא **מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד**. [עֵינֵן בְּמֵאֲמַר 'חֻוֹטִי הַחֲשַׁמֵּל מִתְחַבְּרִים לְשִׁמְיָנוּ' שְׁבָאֲרֵנוּ מְדוּעַ הַזְּוִיגִים שֶׁהוֹלִידוּ אֶת מַלְכוּת דָּוִד וְשְׁלֹמֹה, הֵיוּ עַל יְדֵי נְשִׁים שֶׁהֵיוּ נְשׂוֹאוֹת בְּזוּיג שְׁנִי].

דְּבַר נוֹסֵף שֵׁשׁ בְּשֵׁלֶשׁ הַפְּרָשִׁיּוֹת הַלְלוּ הוּא עִנְיָן הַזְּוִיג, שְׁבָא דְּנִקְא בְּדֶרֶךְ זְנוּת. אֲצַל לוֹט כְּתוּב **"וַתִּשְׁקֵן אֶת אַבְיָהּוּן יִזְוּ וְכוּ"**, וְאֲצַל יְהוּדָה וְתַמָּר גַּם כֵּן **"וַיֵּט אֵלֶיהָ אֵל הַדֶּרֶךְ וְגו'"**, וְכֵן אֲצַל בְּעֵז וְרוֹת מוּבָא שֵׁם (רוֹת ג, ז) **"וַתְּבֹא בְּלוֹט וַתִּגַּל מְרֻגְלָתִיו וַתִּשְׁכַּב"**. וּמְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (רוֹת רַבָּה ו, א) **"וַיִּלְפַּת"**, לְפַתְתוֹ כְּחֻזְזוּת, הַתְּחִיל מְמַשְׁמֵשׁ בְּשַׁעֲרָה אָמַר רוּחוֹת אֵין לְהֵם שַׁעַר, אָמַר לֵה מִי אֶת רוּחַ אוֹ אִשָּׁה, אָמַרְהָ אִשָּׁה, פְּנוּיָה אֶת אוֹ אִשָּׁת אִישׁ, אָמַרְהָ לוֹ פְּנוּיָה, טְמֵאָה אֶת אוֹ טְהוֹרָה, אָמַרְהָ לוֹ טְהוֹרָה, **"וְהִנֵּה אִשָּׁה טְהוֹרָה מְכַל הַנְּשִׁים שְׁכָבַת מְרֻגְלָתִיו"**, אָמַר רַבִּי בְּרַכְיָה אֲרוּרִים הַרְשָׁעִים לְהֵלֵן כְּתִיב **"וַתִּתְפָּשֶׂהוּ בְּבִגְדוֹ לֵאמֹר שְׁכָבָה עִמִּי"** אָבֵל הַכֹּא **"וַיִּפְרָשֶׁתְּ כֹנָפְךָ עַל אִמְתְּךָ"**. אֲלֵא שְׁבַעֲזֵה הַתְּגַבֵּר עַל יְצִרוֹ וְחִפָּה לְבַקֵּר וְעֵשָׂה אֶת הַיְבוּם וְהַגְּאֵלָה וְכוּ'. וּמוּבָא בְּשַׁעַר הַגְּלִילוֹת' לְהֶאֱרִיז' ל (הַקְּדָמָה לט) שֶׁזֶה נַעֲשָׂה בְּדֶרֶךְ זְנוּת, כְּדִי שֶׁהַשֵּׁטֶן לֹא יִקְטֹרֵג וְלֹא יִפְרִיעַ לְהוֹרִיד אֶת נִשְׁמַת דָּוִד הַמֶּלֶךְ לְעוֹלָם, לְכֵן נַעֲשָׂה בְּדֶרֶךְ זְנוּת לְבַלְבֵּל אֶת הַשֵּׁטֶן, שֶׁהוּא יַחֲשִׁב שֶׁזֶה שֵׁיךְ אֵלָיו. נִרְאָה דְּלִכְּן מוּבָא שְׁבַעֲזֵה מֵת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, כִּיּוֹן שְׁלִמְעֵשָׂה הוּא הַתְּגַבֵּר וְעֵשָׂה אֶת זֶה בְּדֶרֶךְ הַתֵּר, וְלֹא בְּדֶרֶךְ זְנוּת, קִטְרוּיג וְהַתְּנַגְדוּת הַשֵּׁטֶן גְּרָמוּ בְּהַכְּרַח שֶׁהִיא צְרִיךְ לְמוֹת בְּאוֹתוֹ יוֹם. וְנִרְאָה דְּלִכְּן בְּעֵז מְסַר נַפְשׁ לְעִשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשָׂה בְּהַתֵּר, דְּמַעֲשָׂה לוֹט עִם בְּנוֹתָיו וּמַעֲשָׂה יְהוּדָה וְתַמָּר הֵיוּ קִדְּם מִתֵּן תּוֹרָה, מִמִּילָא אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא בְּדֶרֶךְ זְנוּת שֶׁהַסְטְרָא אַחֲרָא נְהִנָּה מְזָה, לֹא גְרָמוּ פְּגָם בְּנִשְׁמַת הַמְּשִׁיחַ. מַה שְּׂאִין כֵּן אִם חֵס וְשְׁלוֹם בְּעֵז הִיָּה עוֹשָׂה בְּדֶרֶךְ זְנוּת כִּיּוֹן שֶׁזֶה הִיָּה לְאַחַר מִתֵּן תּוֹרָה, הִיָּה עֲלוּל לְגַרְם חֵס וְשְׁלוֹם פְּגָם בְּנִשְׁמַת הַמְּשִׁיחַ.

[**דְּבַר** דּוּמָה לְזֶה מְצִינּוּ בְּהוֹלְדַת נִשְׁמַת אֲבֵרְהָם. כְּמוּבָא בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים' לְהֶאֱרִיז' ל (אִיּוֹב רַסֵּט) **כַּאֲשֶׁר תִּרְחַח בְּעַל אֶת אִמְתְּלַאי אִשְׁתּוֹ**, הִיְתָה נְדָה, וְכִרְאוֹת הַקְּלָפוֹת טְנוּף כְּזֶה, הַכְּנִיסוּ בְּטַפָּה הַהִיא נִשְׁמַת אֲבֵרְהָם, כְּדִי לְאַבְדָּהּ, וְהַנִּיחוּהָ לְצֵאת מִתּוֹכָם בְּרָצוֹנָם, כִּי חֲשָׁבוּ שִׁיתְאַבְּד שֵׁם, אִם בְּהִיּוֹת שְׁנִיָּהֶם אָבִיו וְאִמּוֹ עוֹבְדֵי אֱלִילִים, חוֹטְאִים וּמַחְטִיאִים לְמַכֵּר פְּסִילִים לַע"ז. וְאִם בְּפִרְט, בְּהִיּוֹת הַבְּעִילָה עֲצָמָה בְּעִילַת נְדוּת כְּנִזְכָּר. וְזֵהוּ הַטַּעַם שֶׁנִּקְרָא אֲבֵרְהָם גַּר צְדָק, כִּי בְּרַאשׁוֹנָה הִיָּה תוֹךְ הַקְּלָפוֹת. וְנִלְע"ד שְׁשִׁמְעִתִּי מִמוֹרֵי ז"ל, כִּי תִרְחַח שְׁכַב עִם אִשְׁתּוֹ נְדָה בְּעַל כְּרַחָה].

וְכֵן מְצִינּוֹ שְׂמֵעָשָׂה הַזְנוּת שֶׁל תִּמְרָן נֶחֱשֵׁב לְמַצְנָה, כְּמוֹבָא בְרַמְבַּ"ן (שם) שֶׁתִּמְרָן נִתְאַוְתָּה לְהוֹלִיד מִזְרַע הַקִּדְשׁ שֶׁל יְהוּדָה. וְכֵן הַפְּתוּב (שם טו) "וַתֹּאמֶר מֶה תִּתֶּן לִי כִּי תָבוֹא אֵלַי" ר"ת **מְלִכּוּת**, דְּתִמְרָן רָמְזָה לְיְהוּדָה שֶׁבִּקְשָׁתָה הָאֲמִתִּית הִיא הַקִּמְתַּת הַמְּלָכוּת. וְכֵן הַפְּתוּב (בראשית לח, יז) "וַתֹּאמֶר אִם תִּתֶּן עִרְבוֹן עַד שְׁלַחְךָ" בְּגִימָטְרִיָּא **מְשִׁיחַ**. וְגַם אֲצֵל בְּנוֹת לוֹט מְצִינּוֹ שְׂמֵעָשָׂה הַזְנוּת שֶׁלָּהֶן עִם אֲבִיהֶן נֶחֱשֵׁב לְמַצְנָה. כְּמוֹבָא בְּגִמְטְרִיא (ב"ק לח:) **אָמַר רַבִּי חִיָּא בְּרַ אֲבָא, אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן קַרְחָה, לְעוֹלָם יִקְדִּים אָדָם לְדַבֵּר מַצְנָה, שֶׁבְּשִׁבִיל לִילָה אַחַת שֶׁקִּדְמָתָהּ בְּכִינָה לְצַעֲרָהּ, קִדְמָתָהּ אֲרַבְעָה דוֹרוֹת לְיִשְׂרָאֵל, עוֹבֵד, יְשִׁי, דָּוִד וְשִׁלְמָה. וְאֵלּוֹ צַעֲרָהּ עַד רְחֻבָּעַם, דְּכַתִּיב, "וְשֵׁם אִמּוֹ נַעֲמָה הָעַמֻּנִית".** וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לַב שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתוּב (בראשית לח, כ) "**וַיִּשְׁלַח יְהוּדָה**" עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימָטְרִיָּא **דָּוִד בֶּן יְשִׁי** עִם הָאוֹתִיּוֹת.

וְכֵן מוֹבָאִים בְּסִפְרֵי 'גִּלְגַּל הַחַיִּים' מִהַרְה"ג ר' יוֹסֵף הַכֹּהֵן שְׁלִיט"א כְּמָה רָמְזִים בְּמַעֲשֵׂה בְעֵז וְרוֹת, הַמְקַשְּׂרִים לְמַעֲשֵׂה לוֹט וּבְנוֹתָיו; הַפְּתוּב (רות ג' ז) "**וַיֹּאכַל בְּעֵז וַיִּשֶׁת וַיִּיטֵב לְבוֹ**", מְרַמֵּז עַל לוֹט שֶׁשָּׂתָה קוֹדֵם הַמַּעֲשֵׂה. וּמִמְשִׁיךְ הַפְּתוּב "**וַיִּבֵּא לְשֹׁכֵב בַּקָּצָה הָעֵרְמָה**", אוֹתִיּוֹת הַמַּעֲרָה, מְרַמֵּז עַל הַמַּעֲרָה שֶׁל לוֹט עִם בְּנוֹתָיו, וּמִמְשִׁיךְ הַפְּתוּב "**וַתִּבֵּא בְלֹט**", רָמֵז עַל לוֹט. וּמִבְּאֵר שֵׁם שֶׁבְעֵז הָיָה גִלְגוּל לוֹט, וְהַתְּגַבֵּר עַל יִצְרוֹ, לְתַקֵּן אֶת לוֹט שֶׁלֹּא הִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ.

וְכֵן מוֹבָאִים בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' פִּינְחָס פְּרָקֵשׁ שְׁלִיט"א עוֹד כְּמָה קִשְׂרִים בֵּין מַעֲשֵׂה יְהוּדָה וְתִמְרָן לְמַעֲשֵׂה בְעֵז וְרוֹת; בְּשִׁנֵּי הַמְקוֹמוֹת נִדְחָה הַיְבוּס, יְהוּדָה אָמַר לְתִמְרָן שֶׁתַּחֲכֶּה עַד שֶׁיִּגְדֵּל שְׁלָה. וּבְעֵז אָמַר לְרוֹת לַחֲכוֹת לְבִקְרָה. וְאֶפְשָׁר לְהוֹסִיף שֶׁגַם אֲצֵל לוֹט הוּא הַתְּמַהֲמָה בְּסִדָּם וְנִסָּה לְדַחוֹת אֶת הַמַּעֲשֵׂה. וְכֵן בְּשִׁנֵּי הַמְקוֹמוֹת בָּאָה הָאִשָּׁה בְּתַחְבוּלוֹת, תִּמְרָן הִתְכַּסְּתָה שֶׁלֹּא יִכְרִינָהּ, וַיִּשְׁבַּח בְּדֶרֶךְ וְכוּ', וְרוֹת בָּאָה בְּלִילָה וְשִׁכְבָּה לְמַרְגְּלוֹתָיו וְכוּ'. וְאֶפְשָׁר לְהוֹסִיף שֶׁגַם בְּנוֹת לוֹט, הִשְׁקוּ אֶת אֲבִיהֶן יָזַן בְּתַחְבוּלוֹהָ. וְכֵן מְקוֹם הָאֲרוּעַ הָיָה מַחוּץ לְבֵית, תִּמְרָן יִשְׁבַּח בְּדֶרֶךְ, וְרוֹת בָּאָה לְבַעַז לְשֹׁדָה. וְאֶפְשָׁר לְהוֹסִיף שֶׁגַם בְּנוֹת לוֹט הָיוּ בְּמַעֲרָה. וְכֵן שֹׁדָה וּמַעֲרָה מְסַמְּלִים אֶת הַמְּלָכוּת. וְכֵן בְּשִׁנֵּי הַמְקוֹמוֹת קְרִיאַת שֵׁם הַנוֹלָדִים הִיָּתָה עַל יְדֵי אַחֲרִים. אֲצֵל תִּמְרָן הַמְיַלְדֵת נִתְּנָה אֶת הַשֵּׁם, וְאֲצֵל רוֹת הַשְּׂכֵנוֹת נִתְּנוּ אֶת הַשֵּׁם. וְכֵן בְּשִׁנֵּי הַמְקוֹמוֹת הָיָה גּוֹאֵל קְרוֹב שְׂנֵדְחָה, וְהַיְבוּס נַעֲשֵׂה עַל יְדֵי גּוֹאֵל רְחוּק. אֲצֵל תִּמְרָן שְׁלָה הָיָה גּוֹאֵל קְרוֹב שְׂנֵדְחָה, וְאֲצֵל רוֹת פְּלוּנֵי אֶלְמוּנֵי הָיָה גּוֹאֵל קְרוֹב שְׂנֵדְחָה. וְכֵן בְּשִׁנֵּי הַמְקוֹמוֹת נַעֲלָם הַמַּיְבֵּם אַחֲרֵי הַיְבוּס, לְפִי הַשִּׁטָּה שֶׁיְהוּדָה לֹא יָסַף לְדַעֲתָהּ עוֹד. וְכֵן בְּעֵז נִפְטַר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם.

וְכֵן רוֹאִים שֶׁהַשְּׁטֵן לֹא הִפְרִיעַ לְמַחְלוֹן וְכַלִּיּוֹן לְהַתְחַתֵּן עִם רוֹת וְעִרְפָּה בְּנוֹתָיו שֶׁל עִגְלוֹן מֶלֶךְ מוֹאָב, אֵף עַל פִּי שְׂתוּכְלָנָה לְהוֹלִיד אֶת נִשְׁמַת הַמְּשִׁיחַ, דְּנִשְׁוֹאִין אֵלּוֹ הָיוּ בְּאֶסּוֹר, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (רות רבה ב, ט) "**וַיִּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבִיּוֹת תַּנְיִ בְּשֵׁם רַבִּי מֵאִיר לֹא גִיּוּרִים וְלֹא הִטְבִּילוּ אוֹתָם**. וְכַשֶּׁהַנִּשְׁוֹאִין נַעֲשִׂים בְּאֶסּוֹר הַשְּׁטֵן בָּא לְעִזֹּר כְּדִלְעִיל.

מוֹבָא בְּכַתְבֵי הַרְמ"ע מִפְּאִנּוֹ (גִּלְגוּלֵי נִשְׁמוֹת אוֹת י') שֶׁזְּוֹגוֹ שֶׁל יְשִׁי עִם אִמּוֹ שֶׁל דָּוִד לֹא הָיָה זְוֹג פְּשׁוּט, דִּישִׁי חָשַׁב שֶׁבָּא עַל שְׂפָחָתוֹ, וּבְאַמְתָּה הִיָּתָה זֹאת אֲשֶׁתּוֹ. וְגַם שֵׁם נִרְאָה שֶׁהִטְעוּ אֶת הַסִּטְרָא אַחֲרָא בְּצוּרַת הַזְּוֹג כְּדִי שֶׁלֹּא יִפְרִיעַ.

מוֹבָא בְּקַנְטְרִס 'נִפְךְ דַּעַת' (ח"ה ע' ל"א) שֶׁלוֹט הוּא מְלִשׁוֹן מְכַסָּה, כְּמוֹ לוֹט בְּעִרְפָּל, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבִגְנֵן הַמְּלָכוּת נַעֲשֵׂה בְּעוֹלָם בְּאִפְּן שֶׁל כְּסוּי כְּדִי שֶׁהַסִּטְרָא אַחֲרָא לֹא יִקְטָרְג. וְהַכְּסוּי הוּא לוֹט שֶׁהוּא מְלִשׁוֹן כְּסוּי. וְכֵן אֲצֵל בְּעֵז הוּא הַתְּחִיל לְפַעֵל כְּשֶׁאָמַר (רות ד, א) "**סוּרָה שָׁבָה פֹּה פְּלוּנֵי אֶלְמוּנֵי**" וּמְצִינּוֹ בְּתַרְגוּם (ש"א כא, ג) שֶׁמְתַרְגֵּם פְּלוּנֵי אֶלְמוּנֵי **כְּסִי וְטַמִּיר**, וְכֵן מְצִינּוֹ בְּתַרְגוּם עַל הַפְּתוּב (שם ג, ז) "**וַתִּבֵּא בְלֹט**" וְעַל רוֹת בְּרָז. רוֹאִים שֶׁהִיא הַתְּקַשְׂרָה לְבַעַז דְּרַךְ בְּחִינַת סוּד וְכְסוּי.

לְאַחַר חֲרַבְּוֹן בֵּית רֵאשׁוֹן כְּשֶׁנִּשְׂאָרוֹ מִבֵּית דָּוִד רַק שְׁנֵי שְׂרִידִים צְדָקָהוּ וַיְכַנְיָה, וְהָיוּ אֶסּוּרִים בְּבֵית הַסֵּהָר שְׁנַיִם רַבּוֹת, וְהָיָה חֲשֵׁשׁ גְּדוֹל בְּעַם יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יְהִי שְׂרִיד לְבֵית דָּוִד, וּבְפִרְט שְׂרִידָהּ נִבְּאָ שֶׁה' קָלַל אֶת יְכַנְיָה שֶׁיְהִי עֲרִיר, מְצִינּוֹ בְּמִדְרָשׁ (ויק"ר י, ה) שֶׁלְאַחַר שֶׁיְכַנְיָה עָשָׂה תְּשׁוּבָה בְּבֵית הַסֵּהָר, ה' בָּטַל אֶת שְׂבוּעָתוֹ, וְנוֹלַד מִמֶּנּוּ הַשְּׂתִיל לְבֵית דָּוִד, לָכֵן קָרְאוּ לוֹ שְׂאֵלְתִיָּאֵל. וּמִסִּפְרֵי בְּמִדְרָשׁ שֵׁם (יט, ו) אֵיךְ נוֹלַד שְׂאֵלְתִיָּאֵל: אֲשֶׁת נְבוּכַדְנֶצַּר שֶׁשְּׂמָהּ הָיָה שְׂמִירְעַם, בְּקִשָּׁה מִבְּעֵלָה לְהַתִּיר לְאַשְׁתֵּי יְכַנְיָה לְהַפְּגֵס לְבֵית הַסֵּהָר, וְשֶׁלְשֻׁלוֹהָ בְּחַבְלִים, וְאָמְרָה לְיְכַנְיָה שֶׁהִיא נֹדָה וְלֹא קָרַב אֵלֶיהָ, וְהוֹצִיאָוּהָ וְסִפְרָהּ וְנִטְהַרְתָּה,

וְחִזְרָה אֵלָיו, וְאִזּוּ נֹלַד שְׁאֵלְתֵי־אֵל. וּמִוֵּבֵּא בְּמִלְבִּי"ם (דב"ה"א ג, יט) שְׁלֹשְׁאֵלְתֵי־אֵל לֹא הָיוּ יְלָדִים, וְאֶחָיו יָבֵם אֶת אִשְׁתּוֹ וּמֵהֶם נֹלַד זְרוּבָבֶל שֶׁהִמְשִׁיךְ אֶת שׁוֹשְׁלֵת בֵּית דָּוִד וּמִמֶּנּוּ יֵצֵא הַמְּשִׁיחַ. וְרוֹאִים שׁוֹב אֶת הַיָּבוּם שְׁמוּלִיד אֶת הַמְּלָכוֹת, וְכֵן רוֹאִים שֶׁהַסְטֵרָא אַחֲרָא מְנַסָּה לְאַחֲזֵ בְּזוּיָג, וּבִתְחִלָּה הוּא הַכְּנִיס אוֹתָהּ נְדָה, וְרַק לְאַחַר שֶׁהִתְגַּבְּרוּ וְכוּ', זָכוּ לְהוֹלִיד מִצַּד הַקְּדוּשָׁה.

**הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.**

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

שיחתו האחרונה של הגאון הגדול רבי שלמה ברעוודא זצ"ל

[נאמרה ממיטת חליו בארה"ב בשידור לבני ברק. והעתקנו חלק מהדברים מתוך ההקלטה. ניתן לקבל את ההקלטה בבקשה למייל.]

מורי ורבותי אני שוכב על ערש דוי לא עליכם. וסובל מהמחלה האיומה עם יסורים גדולים עד לשמים. לפני כמה שנים סיפרו לי שאחד מצדיקי הדור האמתיים [הג"ר ר' שכנה זאהן זצ"ל]. חלם חלום שה'חפץ חיים' בא אליו, ואמר לו שמשיח בא. והנה אני מכיר את הצדיק הקדוש ההוא, אני מאמין בו, ושאלתי איפה משיח צדקיני, התירוץ הוא רבותי. מי אומר שלא בא. הוא בא אבל לא מופיע, לא מתגלה. למה שיתגלה?]

הצבור המקדיש את חייו לתורה, הסולת של כלל ישראל, יראים ושלמים תשמעו. הגמרא ביומא אומרת השח שיחת חולין היינו דברים בטלים, עובר בעשה ולא. נשאלת השאלה אם אדם מדבר דברים בטלים, ולא חס ושלוש לשון הרע, או שקר, או ליצנות. מה העבירה בזה.

לגאון מוילנא ז"ל היה תלמיד רבי מנחם מנדל משקלוב ז"ל. והיה לו תלמיד רבי איזיק חבר ז"ל, והיה גדול מאד בתורה ובקבלה, והוא כותב כשיהודי לומד תורה המילים הקדושים עולים למעלה, ובונים עולם הקדושה, וכשמדבר דברים בטלים הוא בונה עולם הסטרא אחרא.

כשאני למדתי בבחרותי בישיבות, העבירה הכי גדולה היתה לדבר דברים בטלים, היום המצב נשתנה מהקצה אל הקצה, יוצאים מכותלי בית המדרש ומדברים שטויות, דברים בטלים. כאילו שאין עבירה בזה, אז מה אגיד לכם, משיח צדקיני שיתגלה במהרה בימינו, למי יבא להתגלות, אם בני תורה בונים בדברים בטלים את עולם הסטרא אחרא, שיתגלה המשיח לקבלנים של הסטרא אחרא, למה? ולכן אף על פי שבקושי יש לי כח דיבור ונשימה היום, אני חלש שאי אפשר לתאר, החלטתי לומר לציבור החשוב את המילים האלה.

ומאיימים עלינו מן השמים על ידי הרשעים הכופרים השולטים בארצנו הקדושה. מה זה סתם איום? זה מן השמים להחזיר אותנו בתשובה, לדבר דברי תורה ביום ובלילה. שהאוויר שלנו יהיה בדברי תורה, מתוקים מדבש ונופת צופים.

ובמהרה בימינו יופיע משיח צדקיני, ואני הקטן מעומק ליבי מברך את הקהל הקדוש הזה, שכולכם עם בני משפחותיכם תעברו את תקופת חבלו של משיח לחיים ולשלום, ותזכו לקבל פניו בלב שמח. זו ברכה גדולה מאד, כי להשאר בלב שמח צריכים תבת נח של תורה להגן עליכם. עלו והצליחו.

מֵאֲמַר מִיָּחַד עַל תּוֹצְאוֹת הַבְּחִירוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְהַקְּשָׁר לַגְּאֻלָּה.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סנהדרין צז.) אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֵין בֶּן דָּוִד בָּא, עַד שְׁתַּתְּהַפֵּךְ כָּל הַמְּלָכוֹת לְמִינוֹת. וּבְאֵמַת רוֹאִים בְּיָמִים אֱלוֹ שְׁשֻׁלְטוֹן הָעָרֶב רַב יָחַד עִם בְּתֵי הַמְּשֻׁפֵּט מִתְיַצְבִּים רַבָּם כְּכֹלָם נֶגֶד לּוֹמְדֵי הַתּוֹרָה, וּמִבְקָשִׁים לְגַיֵּס אוֹתָם לְצַבָּא, וְאֵין שׁוּם סֶפֶק שֶׁבְּכֵן הֵם מְאֻבְּדִים אֶת זְכוּת הַשְּׁלֻטוֹן שְׁלֵהֶם. ה' יָרַחם וְיַחֲוִס עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְיַגְאֻלְנוּ בְּרַחֲמִים אַכִּ"ר. כְּמוֹ כּוֹ, מִיָּד אַחֲרֵי הַבְּחִירוֹת נִסְתַּלַּק, הַג"ר אֲשֶׁר טַנְנַבּוּס זצ"ל מְנַהֵל וְעַד הַיְשִׁיבוֹת, שֶׁהָיָה מְמַנֶּה עַל דְּחִית הַגִּיּוֹס. וְרוֹאִים מִן הַשָּׁמַיִם עוֹד סִימָן שְׁדַחֲתִית הַגִּיּוֹס בְּמִתְכַנֶּנֶת הַזֶּה הַסְתִּימָה. וְשֻׁלְטוֹן הָעָרֶב רַב שֶׁהָיָה שֵׁינָה לְתַקּוּפַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, מְסִיִּם אֶת הַזְּכוּת שְׁעָלָיו הוּא מְבַסֵּס אֶת שְׁלֻטוֹנוֹ, כְּדֵי שְׁתַּקּוּם מְלָכוֹת חֲדָשָׁה שְׁתּוֹבִיל לַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלָמָה. (וְכוֹן טַנְנַבּוּס בְּגִימְטְרִיא יוֹסֵף, וּמְרָאָה שִׁיכוּתוֹ לְתַקּוּפַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְהוּא גַם הִיָּה מְקוּרָב מְאֹד לְמֶרֶן הַגִּר"ש אֱלִישֵׁיב זצ"ל שֶׁהִבְאֵנוּ עָלָיו שֶׁהוּא הִיָּה נִיצוּץ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף.)

[מְפּוֹרָסִים בְּשֵׁם ה'חֲזוֹן אִישׁ' זצ"ל שְׁבָאוּ אֵלָיו מְרַבְנֵי הַקְּנָאִים בְּזִמְן קוּם הַמְּדִינָה לְהַסְבִּיר שִׁיטַתָּם וְכו'. וְעֵנָה לָהֶם שֶׁהִשִּׁיטָה שְׁלֵהֶם תְּהִיָּה נְכוֹנָה אוֹלֵי בַעוּד שִׁישִׁים שְׁנָה, אֲבָל עַד אַז, צְרִיךְ לְקַחַת כֶּסֶף מֵהַצִּיּוּנִים, וּלְבַחֲרוֹ וְלַהֲשִׁיעַ מִבְּפָנִים וְכו'. וְכִיּוּם לְאַחַר קִצַּת יוֹתֵר מְשִׁישִׁים שְׁנָה נִרְאָה שְׁבַשְׁמִים פִּסְקוֹ כְּשִׁיטַת הַקְּנָאִים שֶׁהִגִּיעַ הַזִּמְן לְהַתְּבַדֵּל מֵהֶם כְּפִי שְׁנִבְאָר.]

וְנִבְיָא טְבֵלָה מֵהַר"ג ר' מִתְּתִיָּהוּ גְלִזְרְסוֹן שְׁלִיט"א בָּהּ רוֹאִים אֶת הַמְּלִיִּם מְמַשְׁלֵ"ת מִינוֹת נְתִיבָה"ו לְפִי"ד בְּנִ"ט: וְהַכֹּל בְּתוֹךְ פְּרִשְׁת 'כִּי תִשָּׂא' שְׁאוֹתָה נִקְרָא בַעוּד חוֹדֶשׁ.

דברה זה אשר דברתא עשה כי מצאתי חן בעיני ואדעך	ב לג: יז
הראני נא את כבודך ויאמראני אעבי רכ לטובי על לפ	ב לג: יח
י בשמי הוה לפניך ורחנתי את אשר אחך ורחמתי אתאנ	ב לג: יט
אמר לאתוכן לראתאת פני כי לא יראני האדסו חיו	ב לג: כ
הנהמק ומאתי ונצבתע להצור והי הבעבר כבדי וש	ב לג: כא
תהצור ושכתי כפיעלי קעדעברי והסרת יאתכפיו	ב לג: כב
רי ופני לא יראו ויאמרי הוה אלמשה פסל לקשני לו	ב לג: כג
ראשניסו וכתבתיעלה לחתאתה דברי מאשרה ועלה	ב לד: א
י מאשר שברתו והי הנכו ללבקר ועלי תבבקר אל הרס	ב לד: א
לישמע לראשה הרואי שלאיע להעמך וגם איש אליר	ב לד: ב
סהצאן והבקר אלירעו אלמו להרהר ואו יפסל שנ	ב לד: ג
סכראשניסו ישכסמשה בבקר ויעלא להרסיני כאש	ב לד: ד
אתו ויקחביד ושני לחתאבניסו ירדי הוה בענך ו	ב לד: ד
שמו יקרא בשמי הוה ויעברי הוה לפני וויקראי	ב לד: ה
לרחום וחנון ארץ אפיוס ורחסד ואמת נצרחסד לא	ב לד: ו
וין ופשע וחטאהו נקה לאי נקהפקדעו וקאב ותעלבנ	ב לד: ז
בניסע לשלשיס ועלרבעיסו ימהרמשהו יקדארצה	ב לד: ז
אמראם נא מצאתי חן בעיני קאדניי לקנאדני בק	ב לד: ט
קשה ערף הוא וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו	ב לד: ט
אנכי כרתברית נגד כלעמך קאעשהנפלאת אשר לאנבו	ב לד: י
קובכלהגויס וראהכל העם אשר אתה בקרב ואתמע	ב לד: י
נוראהו אשר אני עשהעמך שמו לקאתאשר אנכי מצ	ב לד: י
ניגרשמפני קאתה אמרי והכנעני והחתי והפריזי	ב לד: יא
בוסי השמר לקפן תכרתברית לי ושב הארץ אשר אתה	ב לד: יא
יהי הלמוקשב בקרבכי אתמצבחתסתתצו ואתמצבו	ב לד: יב
ואתאשרי ותכרתו ונכי לאתשתחוה לאחרכי יהו	ב לד: יג
לקנאהו אפן תכרתברית לי ושב הארץ וצנו אחריא	ב לד: יד
חולאלהי הם וקראלק ואכלתמצבחו ולקחתמבנותי	ב לד: טו
ובנותי ואחריאלהי הוה צנו ואתכני ראחריאלה	ב לד: טז

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ברכות ט:) "אֶהְיָה אֲשֶׁר אֶהְיָה" אָמַר לִיָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַשָּׁה, לֵךְ אָמַר לָהֶם

לְיִשְׂרָאֵל, אֲנִי הֵייתִי עִמָּכֶם בְּשִׁעְבוֹד זֶה, וְאֲנִי אֶהְיֶה עִמָּכֶם בְּשִׁעְבוֹד גְּלוֹת. אָמַר לְפָנָיו, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, דְּיָה לְצָרָה בְּשַׁעֲתָהּ. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לָךְ אָמֹר לָהֶם "אֶהְיֶה שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם". רוֹאִים שֶׁה' אָמַר לְמֹשֶׁה שֶׁיִּבְשֹׁר לְיִשְׂרָאֵל אֶת הַגְּאֹלָה בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹן כְּמוֹ שֶׁהוּא גּוֹאֵל אוֹתָם מִמִּצְרַיִם. וּמֹשֶׁה אָמַר שֶׁאִינוֹ רוֹצֵה לְדַבֵּר עַל הַגְּלוֹת וְהַגְּאֹלָה הָאֲחֵרוֹנִים, כִּי דְיָה לְצָרָה בְּשַׁעֲתָהּ. וַתִּבַּת בְּשַׁעֲתָהּ, הִיא אוֹתוֹת ה' אֲלֵפִים תִּשְׁעִ"ב. אוֹ בְּתִשְׁעִ"ה. וְהִיא גַם מְרַמֶּזֶת עַל גְּאֹלָת בְּעִתָּהּ, בְּשַׁעֲתָהּ וּבְזִמְנָהּ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֹשֶׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁבְּשַׁעֲתָהּ מִתְחִיל בְּב' וְנִגְמַר בֵּה'. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א דְיָה לְצָרָה בְּשַׁעֲתָהּ ר"ת בְּד"ל, לְרִמּוֹז שֶׁהֵגִיעַ הַזְּמַן לְהִתְבַּדֵּל מִהַרְשָׁעִים. וְכֵן דְיָה לְצָרָה עִם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא מֹשֶׁה שֶׁאָמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לְרִמּוֹז שֶׁהוּא מִמְתִּיק אֶת הַצָּרָה הַזֹּאת, כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (הַשְּׂמֻטוֹת רַג). "עַד כִּי יָבֹא שִׁילָה" שֶׁהוּא מֹשֶׁה. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (פְּנַחַס רַמּוֹ) שֶׁלְעֵתִיד לְבֹא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף יִנְצַח אֶת אָדָם, וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד יִנְצַח אֶת יִשְׁמַעֲאֵל, וּמֹשֶׁה יִנְצַח אֶת הָעֶרֶב רַב. וְכֵן מוֹבָא בְּקִנְטְרַס בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּנְזְבוּרְג שְׁלִיט"א שֶׁמֹּשֶׁה רַעֲיָא מְהֵימְנָא בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִ"ב. וְכֵן יֵא"ר לְפִי"ד הַלּוֹחִם הַחֲדָשׁ בְּלוּמְדֵי הַתּוֹרָה, בְּגִימְטְרִיא מֹשֶׁה אוֹ שִׁילָה. כִּי הוּא הַלְעָמַת זֶה שֶׁל מֹשֶׁה וְלוּמְדֵי הַתּוֹרָה. וְלָכֵן הוּא גַם בְּגִימְטְרִיא אֱלֹהִים אַחֲרֵים, אוֹ חֲרוֹן אַף. [הַתְּקַבֵּל בְּשֵׁם הַג"ר צְבִי חַשִׁין שְׁלִיט"א]. וְכֵן יֵא"ר לְפִי"ד מוֹפִיעַ בְּסִ"ת יְחִיד בְּתַנ"ךְ [ר"ת וְדִלּוּגִים אֵין בְּכָלָל]. בְּנִפְלִית עֲבָדֵי שְׁאוּל לְפָנָי עֲבָדֵי דָוִד, (שְׂמוּאֵל ב' ב, יז) "וַתְּהִי הַמְּלַחְמָה קָשָׁה עַד מָאֵד בְּיוֹם הַהוּא וַיִּנְגַף אֲבִינִי וְאֲנִשֵׁי יִשְׂרָאֵל לְפָנָי עֲבָדֵי דָוִד". כִּי הוּא הַסִּימָן לְמַעְבָּר מִתְּקוּפַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף בְּסוּד שְׁאוּל, לְתַחִילַת מַלְכוּת דָּוִד. וְכֵן שְׂמַעְתִּי בְּשֵׁם הַג"ר דִּב קוֹק שְׁלִיט"א שֶׁאָמַר שֶׁהַשְּׁתַלְשֵׁל הַשֵּׁם מִפְּלֶגֶת יֵשׁ עֵתִיד, עַל הַקְּלָפָה הַזֹּאת. לְרִמּוֹז שֶׁהֵגִיעַ זְמַן הַגְּאֹלָה שְׁעָלֶיהָ אָמְרוּ חֲז"ל בְּמִשְׁנֵה הָאֲחֵרוֹנָה בְּסֵדֶר טְהָרוֹת. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי, עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַנְחִיל לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק שׁ"י עוֹלָמוֹת.

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (בְּרֵאשִׁית כח: נִשְׂא קַח. תִּיקוּנִים צז), שֶׁעֶרֶב רַב הֵם בְּסוּד קְלַפַּת נִגְהָ שְׂמַעְרַבְתָּ טוֹב וְרַע. וּבִשְׁנַת תִּשְׁעִ"ב יִשְׁלַמוּ 64 שָׁנִים לְשִׁלְטוֹן הָעֶרֶב רַב בְּאַרְצָא יִשְׂרָאֵל כְּמִנְיַן נוֹגְהָ, אוֹ כְּמִנְיַן הַכְּתוּב (יַחֲזַקְאֵל א, ד) "וְנִגְהָ לוֹ סְבִיב", וַיֵּשׁ כְּאֵן רַמְזוֹ, שֶׁכְּשֵׁם שְׁבַתְחַלַּת הַמָּאָה סִימְנוֹ אֶת הַבְּרוּרִים בְּג' קְלָפוֹת הַטְּמָאוֹת, בְּשְׁנַת תִּשְׁעִ"ב אָנוּ מְסִימִים אֶת הַתְּקוּן שֶׁל קְלַפַּת נִגְהָ, בְּסוּד מִצּוֹת פְּרִיעָה וְעַכְשׁוֹ הַזְּמַן לְעִבֹר לְקַדְשָׁה שְׁבַפְנִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֹשֶׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (מִשְׁלִי ד, יח) "וְאַרְחַ צַדִּיקִים כְּאוֹר נִגְהָ" בְּגִימְטְרִיא רַכ"ז מְסַפֵּר הַשָּׁנִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ מִסוּף תִּשְׁעִ"ב עַד סוּף הַשָּׁשֶׁת אֲלֵפִים שָׁנָה. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁהַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׂמִיּוֹת מְסַפֵּר הַטְּלָפוֹן שְׂמַסְמַל אֶת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל 972, שְׂמַרְמַז עַל שְׁנַת תִּשְׁעִ"ב, הַסְּפָרָה תִּשְׁעִ"ב, נְרַמֶּזֶת בְּתִשְׁעִ"ב, וְכֵן הַסְּפָרוֹת 72, תִּשְׁעִ"ב. דְּשָׁנָה זוֹ הִיא הַסוּף שֶׁל הַמְּלָכוּת דְּקְלָפָה, וַתְּחַלַּת הַמְּלָכוּת דְּקַדְשָׁה שְׁתַּחֲלִיף אוֹתוֹ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם מְרַדְכֵי סְפָרִין שְׁלִיט"א שֶׁגְּזַרְתָּ גִיּוֹס בְּגִי הַיְשִׁיבוֹת נְרַמֶּזֶת בְּפִסּוּק (בַּמְדַּבֵּר כה) "כִּי צָרִירִים הֵם לָכֶם בְּנִכְלִיָּהֶם אֲשֶׁר נָכְלוּ לָכֶם עַל דְּבַר פְּעוֹר וְעַל דְּבַר כְּזָבִי". ר"ת צַה"ל, 'בְּנִכְלִיָּהֶם' הֵינּוּ שְׁחוּשְׁבִים לְפָגָם לָנוּ אֶת הָאֲמוּנָה שֶׁהוּא פָּגָם פְּעוֹר, 'וְעַל דְּבַר כְּזָבִי' שֶׁהוּא גְלוֹי עֲרִיּוֹת רַח"ל, שְׂכַל מְטַרְתֵּם לְטַמֵּא אֶת הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהָרָה שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מוֹבָא בְּמַלְבָּ"ם (תְּהִלִּים פט, נב) "חֲרָפוּ עֲקֻבוֹת מְשִׁיחֲךָ", רוֹצֵה לֹאמַר יֵשׁ לִי נְחִמָה בְּמָה שֶׁיִּדְעִיתִי שְׂמָה שְׁחָרְפוּ, הוּא "עֲקֻבוֹת מְשִׁיחֲךָ", שֶׁעַל יְדֵי הַחֲרוּף יָבֹאוּ עֲקֻבוֹת הַמְּשִׁיחַ, וּבָעֵת שֶׁיִּרְבּוּ חֲרוּפֵיהֶם הוּא הַאוֹת שֶׁיָּבֹאוּ עֲקֻבוֹת הַמְּלַךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (נִשְׂא קַח:ה) כְּמוֹ שֶׁאָמַר לָהֶם בְּתַחֲתִית הָהָר, אִם תְּקַבְּלוּ תוֹרַתִי מוֹטָב, וְאִם לֹא שָׁם תִּהְיֶה קְבוּרַתְכֶם. כֵּן יִהְיֶה בִּיצִיאַת גְּאֹלָה אַחֲרוֹנָה, אִם תְּקַבְּלוּ עֲלֵיכֶם תְּלַמְדֵי חֲכָמִים בִּיצִיאַת הַגְּלוֹת, כְּאָדָם שְׂרוּכֵב עַל סוּס וְעַבְדֵי שְׂמִשְׁמֵשׁוּ מוֹטָב. וְאִם לֹא, שָׁם תִּהְיֶה קְבוּרַתְכֶם בְּגִלוֹת.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (מִשְׁפָּטִים קכ). "וְאַתֶּם צְאוּ מִרְעִיתִי אָדָם אַתֶּם", דְּהוּוּ נְרַדְפִים קְדָם עֶרֶב רַב זְאֲבִים בִּישִׁין,

הא "בְּנִימִין זָאב יִטְרֹף" לְגַבְיָהּוּ, דְּטְרִיף לֹוּ, וְיִתְקַים בְּהֵהוּא זְמַנָּא "בְּבִקְר יֹאכֵל עַד", דְּהֵינּוּ "עַד כִּי יבֹא שִׁילָה", וְדָא בְּקֹר דְּאֲבֵרְהֶם, "וְלַעֲרֵב יַחֲלַק שְׁלֵל", דָּא עֲרֵב דִּיצְחָק, דְּתַמְנֵן תַּרְיֵן מְשִׁיחִין. רוּאִים שְׁהִזְהֵר מְבָאֵר אֶת הַפְּסוּק "בְּנִימִין זָאב יִטְרֹף" עַל הָעֲרֵב רַב, שְׁהֵם הִלְעַמְתּוּ זֶה שֶׁל "בְּנִימִין זָאב יִטְרֹף", וְהֵם זָאבִים רַעִים שְׂאוּכְלִים אֶת הַשֶּׁפַע שֶׁל לֹמְדֵי הַתּוֹרָה שְׂנֵמְשִׁלִים לְצִיאָן. וְכֵל זֶה יְהִי עַד זְמַן הַגְּאֻלָּה, "יֹאכֵל עַד", דְּהֵינּוּ "עַד כִּי יבֹא שִׁילָה", וּמִתִּי תִהְיֶה הַגְּאֻלָּה מִמְשִׁיךְ הַפְּסוּק "וְלַעֲרֵב יַחֲלַק שְׁלֵל", שְׁבַזְמֵן הָעֲרֵב שֶׁל תַּפְלַת מְנַחָה שֶׁתִּקֹּן יִצְחָק, זֶה זְמַן לְהַכְנִיעַ אֶת הָעֲרֵב רַב. וְה' יַחֲלַק אֶת שְׁלֵל הָעֲרֵב רַב לְשֵׁנֵי הַמְּשִׁיחִין. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' יוֹסֵף שֵׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א שֵׁשׁ כָּאֵן רַמְזֵי בְּזֵהָר שְׂרָאשׁ הָעֲרֵב רַב בְּזְמַן שֶׁיָּבֵא מְשִׁיחַ יְהִי שְׁמוֹ בְּנִימִין. וְזֶה גַם יְהִי שְׁמוֹ שֶׁל מִיסַד הַתְּנוּעָה, שֶׁשְׁמוֹ הִיָּה בְּנִימִין זָאב כְּלָשׁוֹן הַפְּסוּק מִמֶּשׁ. וְכֵן כְּתִבּוּ לִי שְׁנֵתְנִיָּהּ אוֹתִיּוֹת יְהוֹנָתָן, וְכֵן לְהַבְחֵל"ח הִיָּה לוֹ אִחַ יְהוֹנָתָן ז"ל שְׁנֵהָרַג עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם. וְשֵׁנֵי הַשְּׂמוֹת 'בְּנִימִין נִתְנִיָּהּ' הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ עֶטְרַת הַיְסוּד, שֶׁמְסַמְּלַת אֶת חֲבוּרַת הַמְּשִׁיחִים, וְאֶת סוּף תְּקוּפַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף.

כְּתוּב (אִיּוֹב יג, כז) "וְתִשָּׂם בְּסֹד רְגְלֵי וְתִשְׁמָרוּ כָּל אֲרוּחֹתַי עַל שְׂרָשֵׁי רְגְלֵי תַתְּחַקֶּה". וּמְבָאֵר הַרְלֵב"ג "בְּסֹד", הוּא כְּלֵי מְכַלֵּי הַמְּאָסָר שְׂאוּסְרִין בּוֹ רְגְלֵי הַמְּאָסָר בְּדֶךְ שֶׁלֹּא יוּכַל לְלַכֵּת אָנָּה וְאָנָּה. רוּאִים שְׁהַכְּלֵי שְׂבוּ קוֹשְׁרִים תַּחְתִּית הַרְגֵל בְּבֵית הָאֲסוּרִים נִקְרָא סֹד. וְכֵן בְּעַקְבַּתָּ דְּמְשִׁיחָא שְׁהַעֲקֵב שֶׁל הַמְּשִׁיחַ נִמְצָא בְּמְאָסָר, וְלֹא נוֹתְנִים לוֹ לְבֹא, הָעֲקֵב נִמְצָא "בְּסֹד", הֵינּוּ ס"ד שְׁנַיִם. וְכֵן מוּבָא בְּרַמ"ע מִפְּאֵנּוּ ('יוֹנָתָן אֵלֶם' צא) גּוֹרַע מִשָּׁם ס"ה וְנִעְשָׂה ס"ד מְלָשׁוֹן "וְתִשָּׂם בְּסֹד רְגְלֵי". רוּאִים שְׁבַחֲיַנְתָּ ס"ד מְרַמְזֵת עַל שְׁכִינְתָּא בְּגִלוּתָא שְׂאֵבְדָּה אֶת מְסַפֵּר ס"ה שֶׁהוּא שֵׁם אַדְנִי. וְיִרְדָּה לְבַחֲיַנְתָּ ס"ד שֶׁל הַכְּתוּב "וְתִשָּׂם בְּסֹד". [ס"ד בְּגִימְטְרִיא דִּין, הַתְּקַבֵּל מֵהַרְהַ"ג ר' צִיּוֹן סִיבּוֹנִי שְׁלִיט"א]. וְאַחֲרֵי הַסֹּד שְׁנַיִם נִזְכָּר שׁוֹב לְהַתְּקַשֵּׁר עִם הַשְּׁכִינָה שְׁנִרְמְזֵת בְּשֵׁם אַדְנִי. וְכֵן מְשַׁמֵּעַ מֵהַגְּר"א בְּתַקּוּנִים (תִּיקוּן כ"ב) שֶׁהַגְּאֻלָּה תַּתְּחִיל בְּשֵׁם אַדְנִי. הֵינּוּ דֶרֶךְ מִדַּת הַדִּין שְׁנִרְמְזֵת בְּשֵׁם אַדְנִי. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'בְּאֵר מִים חַיִּים' (ויגש) בְּבִרְכַת הַמִּינִים שְׂאֵנּוּ מִתְּפַלְלִין שְׁכָל עוֹשֵׂי רַשְׁעָה כְּרַגְעֵי יֵאבְדוּ, וְהוּא בְּטוּל הַקְּלָפוֹת וְהַחִיצוֹנִים, מְנַקֵּד בְּכַתְבֵי הָאֲר"י ז"ל שֵׁם שֶׁל הו"ה בְּנִקּוּד קִמְץ, כִּי הוּא הַמְּכַרִּיחַ וּמְכַנְיַע וּמְשַׁבֵּר כָּל כַּחוֹת הַחִיצוֹנִים. וְזֶה רַמְזֵי בְּכַתּוּב "וְתִשָּׂם בְּסֹד רְגְלֵי", כִּי ס"ד הוּא גִימְטְרִיא ד' קִמְצִין שְׁכָל קִמְץ הוּא י"ו כְּפִדּוּעַ, וּבְד' אוֹתִיּוֹת הו"ה בְּרוּךְ הוּא יֵשׁ ד' קִמְצִין גִימְטְרִיא ס"ד וּבְזֶה מְשַׁלְיֵן הַבְּרָזֵל עַל הַנְּכַרִי וְהַשׁוֹנָא לְהַכְנִיעוֹ. וְכֵן "בְּסֹד" ר"ת בְּסִיעֵתָא דְּשְׂמַיָּא, שְׁנִזְכָּרָה לְאַתְחַלְתָּא דְּגֻאֲלָה. וְכֵן "בְּסֹד רְגְלֵי", מְרַמְזֵי עַל הַדְּחַק שֶׁל תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים בְּסֹד שְׁנַיִם, כִּי מְמוֹן נִרְמְזֵי בְּרַגְלִים. כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (סְנַהֲרִין קי) "וְאֵת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם", אִמֵּר רַבִּי אֶלְעָזָר זֶה מְמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁמְעַמִּידוֹ עַל רְגְלָיו. וְהַרְגְלִים בְּסֹד מְרַמְזוֹת עַל הַמְּמוֹן שְׂאֵסוּר בְּאֲזִיקִים בְּזְמַן זֶה.

כְּתוּב (ישעי' כח, א) "בְּרַגְלֵים תִּרְמַסְנָה עֶטְרַת גְּאוֹת שְׂפוֹרֵי אֶפְרַיִם: וְהִיָּתָה צִיצַת נֹבֵל צְבִי תַפְּאֲרֹתוֹ אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ גֵּיא שְׂמָנִים כְּבִכּוּרָה בְּטָרָם קִיץ אֲשֶׁר יִרְאֶה הִרְאָה אוֹתָהּ בְּעוֹדָה בְּכַפּוֹ יִבְלַעְנָה: בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' צְבָאוֹת לַעֲטָרַת צְבִי וְלַצְּפִירַת תַּפְּאֲרָה לְשֶׂאֵר עַמּוֹ". וּמְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ תַּנְחוּמָא (ויחי) שְׁדוּרְשׁ אֶת הַפְּסוּקִים הָאֵלּוּ עַל זְמַן הַגְּאֻלָּה. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹ: "לֹא יִסוּר שְׁבֵט" זֶה כְּפֹא מְלָכוֹת, "וּמַחְקֵק מִבֵּין רְגְלָיו" כְּשֵׁיבֵא אוֹתוֹ מֶלֶךְ שְׁהַמְּלָכוֹת שְׁלוֹ, שְׁכַתּוּב בּוֹ "בְּרַגְלֵים תִּרְמַסְנָה עֶטְרַת גְּאוֹת שְׂפוֹרֵי אֶפְרַיִם", "עַד כִּי יבֹא שִׁילָה" שְׁהַמְּלָכוֹת שְׁלוֹ "וְלוֹ יִקְהַת עַמִּים". נִרְאֶה שֵׁשׁ כָּאֵן רַמְזֵי בְּפְסוּקִים עַל סִיּוּם שְׁלִטוֹן הָעֲרֵב רַב כְּשֵׁיבֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. לְכֵן הַפְּסוּקִים מְדַבְּרִים עַל "שְׂכָרֵי אֶפְרַיִם", שְׁהֵם הַקְּלָפָה הַמְּלַבְּשֵׁת עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׂבָא מֵאֶפְרַיִם. וְהֵם בְּסוּד עֶטְרַת הַיְסוּד כְּדַלְעִיל. לְכֵן הֵם "עֶטְרַת גְּאוֹת שְׂכָרֵי אֶפְרַיִם", וְכֵן "גְּאוֹת" מְרַמְזֵי עַל גּוֹבָה הָעֶטְרָה עַד שִׁיפּוֹל הָעֶטְרָה, שְׁשֵׁם שְׁלִיטַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף כְּדַלְקֵמוֹ. וְכֵן "צִיצַת נֹבֵל", מְרַמְזֵי עַל הַצִּיצִים הַמְּעַכְבִּים אֶת הַמִּלָּה, שְׁצָרִיךְ לְהַסִּירָם כְּדִי לְגַלּוֹת

את האור. וכן "כַּבְּיֹרֵה בְּטָרִם קִיץ" מרמז על זמן הקמת שלטון הערב רב בחדש איר "בְּטָרִם קִיץ". ומרמז בפרוש הרמח"ל על הפתובים: "בְּרַגְלִים תִּרְמְסֶנָּה" המלכות דקלפה, בסוד עטרת בעלה כמו דקדשה, וזהו "עטרת גאות שכורי אפרים". וכן ברמח"ל (תקט"ו תפילות רצב) תקון החזרת העטרה ליושנה שנעשה על ידי תרין משיחין, בכח היחוד הוא נעשה שנאמר בהם "בְּרַגְלִים תִּרְמְסֶנָּה עטרת גאות שכורי אפרים". וכן ברגלים תרמסנה, מרמז על ממוז, כי ממוז נרמז ברגלים. כמובא בגמרא (סנהדרין קי.) "ואת כל היקום אשר ברגליהם, אמר רבי אלעזר זה ממוזו של אדם שמעמידו על רגליו. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב "ברגלים תרמסנה עטרת גאות שכורי אפרים" ר"ת תשע"ג. והוסיף הרה"ג ר' ע' נדדי שליט"א שסוף הרשעים עם המלים

בגימטריא תשע"ג.

ונביא את לשון הזהר על הגאולה: (נשא קכה:) אמר אליהו, רועה הנאמן, הרי שעה היא לעלות למעלה, בשבועה. אמר אתה, שהרי בגלגל אני רועה לעלות. שנתן לי הקדוש ברוך הוא רשות להתגלות לך בבית האסורים שלך, בקבורתך, ולעשות עמך טוב, שאתה מחולל בחטאי העם. זהו שכתוב "והוא מחולל מפשעינו". אמר לו רועה הנאמן, בשבועה. עליך בשם ה', לא תאחר בכל יכולתך, שהרי אני בצער רב. "ויפן כה וכה וירא כי אין איש" עוזר לי, להוציאני מצער זה, בקבורה זו שנאמר עלי, ויתן את הרשעים קברו, ולא נודע בי, ואני חשוב בעיניהם, בין ערב רב הרשעים, ככלב מת שסרח ביניהם, שחכמת סופרים תסרח ביניהם בכל עיר ועיר ובכל מקום שישראל מפזרים ביניהם בין המלכים. וחזרו אותם ערב רב רועים על ישראל, צאן הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם "ואתן צאן מרעיתי אדם אתם", ואין להם יכלת לעשות טוב עם תלמידי חכמים. ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימים ערב רב ביניהם. ולא נותנים להם במקומות רבים, אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילתם, ואפלו חיי שעה. וכל החכמים ואנשי חיל ויראי חטא בדחק ויגון, חשובים ככלבים, בנים המסלאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. שלא מצאו אכסניה ביניהם. ואותם ערב רב הם עשירים בשלונה, בשמחה, בלי צער, בלא יגון כלל, גזלנים, בעלי שחד, שהם דינים ראשי העם. "כי מלאה הארץ חמס מפניהם" עליהם נאמר "היו צריה לראש". בשבועה. עליך פעם שניה, בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הפרובים, שכל הדברים האלה לא יפלו מפיד, בכל יכלתך לדבר אותם לפני הקדוש ברוך הוא ולהראות את הדחק שלהם.

וכן מצינו בזהר (בהעלתך קנג.) ובאו ימים שיתקיים בהם פיצוי מצרים, שנאמר בה "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא". ובגלות האחרונה אין מיתה, אלא עני, שעני חשוב כמת, לקיים בהם "והשארתי בקרבך עם עני ודל וחסו בשם ה'". להתקיים בהם "ואת עם עני תושיע". ועשירים אלו שישארו בהם, יתקיים בהם "נרפים אתם נרפים". נרפים הם בתורה, נרפים הם לעשות טובות עם בעלי תורה ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו. "ואל ישעו בדברי שקר", שהם משקרים ואומרים שפכד המס עליהם, ומשום זה לא יעשו טובות. וכן מצינו בזהר (תיקונים כז.) דחק הגלות של הערב רב את ישראל, ממהר להם את הגאולה, והרפיון שלהם מעכב לישראל את הגאולה, בגלל זה נראה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מתוך הק וצים.

